

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Hãy tả lại cảnh sân trường em vào ngày tổng kết lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Hãy tả lại cảnh sân trường em vào ngày tổng kết lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Hãy tả lại cảnh sân trường em vào ngày tổng kết lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Hãy tả lại cảnh sân trường em vào ngày tổng kết số 1

Thuở học trò hồn nhiên với biết bao nhiêu kỷ niệm, vui có, buồn có. Những kỷ niệm về thầy cô, bạn bè, những trang nhật ký trao nhau mỗi mùa lên lớp....

Tôi còn nhớ rất rõ hôm lễ tổng kết năm học lớp mười hai. Hôm đó, cả sân trường rộn ràng với những bộ đồng phục trắng tinh, có người vui nhưng cũng có người buồn. Riêng tôi, tôi không biết mình có nên vui hay nên buồn nữa vì sau ngày hôm nay tôi sẽ thật sự xa thầy, xa bạn và chấm dứt quãng đời học sinh của mình với nhiều kỷ niệm khó quên.

Buổi lễ tổng kết cứ thế mà diễn ra trong không khí trang trọng. Trong số bọn học trò có mấy đứa có suy nghĩ giống như tôi. Chúng nó mặc nhiên cười đùa và háo hức mong chờ buổi lễ chấm dứt. Thầy cô ai cũng buồn. Mặc dù tiền chúng tôi đi sẽ có lớp học trò khác lên thay thế nhưng sau mấy năm thầy trò gắn bó nhau cũng đủ để cảm thấy lưu luyến lắm rồi.

Lời thầy Năng phát biểu càng khiến tôi ray rứt, nghẹn ngào. Nỗi xúc động len vào hồn tôi và gần như khiến tôi bật khóc. Nhìn bạn bè nức nở nắm tay nhau, từng lớp mười hai bịn rịn chia tay thầy cô chủ nhiệm, tôi có cảm giác sân trường tràn ngập nỗi buồn.

Rồi tôi nhìn khung trường lần cuối cùng trước khi quay lưng mà mắt cứ rưng rưng nước. Có lẽ đó là một cảm xúc rất tự nhiên đối với một học sinh sắp phải xa trường. Tôi cứ thốt lên trong lòng: “Sao mà buồn quá vậy?”. Lúc ấy, tôi chỉ còn biết nghĩ đến thầy cô, từng thầy cô một, nghĩ đến những tiết học cuối cùng và tự nhủ với lòng rằng: “Mình phải thật sự cố gắng trong các kỳ thi sắp tới, cố gắng vững bước trên đường đời dù có gặp nhiều gian nan, thử thách. Có như vậy mới không phụ lòng mong mỏi của những thầy cô đáng kính luôn tận tụy với nghề, với trò!”.

Sau buổi lễ, cả lớp tôi tập trung ra trước công trường chụp hình lưu niệm, chắc có lẽ cả bọn chỉ còn chờ mỗi một mình tôi. Thật sự lúc ấy tôi không đành lòng quay mặt bước đi mà chỉ muốn giữ lại những khoảnh khắc thân quen ngay giữa ngôi trường này trước khi rời xa nó. Đứa nào trong lớp cũng nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, có đứa giục tôi : “Thằng kia có mau lên không, trưa rồi kìa ?”. Tôi giả vờ gật đầu rồi im lặng bước nhanh ra, trên môi chỉ hé nở một nụ cười thật gượng gạo.

Có lẽ nỗi buồn của tôi đã vui đi phần nào khi cả bọn cùng nhau kéo lên nhà cô Trị – cô giáo chủ nhiệm lớp. Cái tin đám hỏi cô trở thành đề tài cho cả lớp bàn tán. Tụi nó thật nhẫn tâm, chuyện nghiêm túc của cô mà cũng dám lấy ra đùa được. Hôm nay, cô bị bệnh nên không tham gia lễ tổng kết. Nhìn cô mặt mày hốc hác mà tôi thấy thương cô quá! Tôi cứ lo sức khỏe cô thế này mai một đám hỏi thì làm sao đây? Còn chuyện gác thi tốt nghiệp nữa? Bao nhiêu là việc cứ dồn hết lên tâm thân gầy guộc, mỏng manh của cô.

Ngồi chơi với chúng tôi một lúc, cô Trị bảo mệt và muốn vào trong nghỉ ngơi. Chúng tôi một số dìu cô vào phòng, một số tranh thủ giải quyết mấy trái thơm mà tôi mang ra từ nhà. Bọn chúng khen ngon làm tôi cũng thấy mát dạ, không uổng công tôi chở linh kinh trên chiếc xe đạp cộc cạch hàng mấy cây số.

Ăn xong trái cây, cả bọn chuyển sang bánh mì. Đứa nào cũng tha hồ ngậm ngoạm “thôi kèn” vì thằng Tâm và thằng Trung mua về cả mấy chục ổ. Bánh mì giòn rụm chà bông nên ai ăn cũng khen ngon đáo để. Chưa chén xong bánh mì, trên tay mỗi đứa đã có bịch nước mía thủ sẵn. Nhìn thấy bọn này tham ăn mà tôi “phát sốt”. Ngay tại nhà cô mà tụi nó còn không có chút tế nhị nào hết. Đến tôi cũng phải chào thua luôn!

Đúng là “nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò” mà! Nhưng tự nhiên như vậy mới vui, mới đúng là bọn “tiểu quỷ”, mới để lại nhiều kỷ niệm đẹp trong lòng mỗi đứa sau bữa tiệc chia tay thời cấp sách, thời học trò vụng dại, ngây thơ nhưng thật trong sáng.

Sau khi tan tiệc, tạm biệt cô xong, cả lớp chia tay nhau rồi tách nhau ra thành mỗi hướng nhưng vẫn hẹn gặp lại nhau trong lễ hỏi của cô Trị. Nhóm tôi chỉ còn tám đứa đạp xe cộc cạch kẻ trước người sau vừa cười nói vui vẻ. Đến đoạn ngã ba Tân Thành thì một tiếng sấm vang lên rầm trời làm chúng tôi giật ngược. Gió thổi bay tà áo dài của bọn con gái, mưa bắt đầu ào ào trút xuống. Lúc ấy trời cũng đã xế chiều, không ai có áo mưa, cả nhóm quyết định dầm mưa về nhà cho nó” ẩn tượng”. Biết là sẽ bị cảm lạnh nhưng tôi cũng hòa theo bọn chúng. Tụi con gái không ngại thì mình ngại làm chi, vả lại ai cũng thừa biết mặc áo dài trắng mà bị ướt mưa thì sẽ như thế nào.

Mặc kệ người đi đường xì xầm to nhỏ, bọn chúng tôi vẫn vô tư cười nói. Mưa cứ tạt vào mặt nghe ran rát nhưng tinh thần mỗi đứa trong nhóm đều cảm thấy hứng khởi vừa đạp xe trong mưa vừa kể cho nhau nghe những kỷ niệm vui buồn trong từng giờ học trên lớp. Ôn lại để mỗi đứa thêm nhớ nhau nhiều hơn! Ước gì thời gian sẽ quay trở lại để cho những đứa học trò như chúng tôi luôn sống mãi với mái trường mến yêu, với bạn bè thân quen cùng những người thầy, người cô kính mến. Mặc dù nước mưa thấm vào người lạnh cóng, cả bọn chúng tôi vẫn cố gắng cùng nhau hòa lên giọng hát đầy run rẩy :“Thời gian trôi qua mau, chỉ còn lại những kỷ niệm. Kỷ niệm thân yêu ơi, sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô. Bạn bè mến yêu ơi, sẽ còn những lúc giận hờn. Để rồi mai chia xa, lòng chợt dâng lên thiết tha. Nhớ mãi, kỷ niệm xưa...”

Bài văn Hãy tả lại cảnh sân trường em vào ngày tổng kết số 2

Buổi lễ tổng kết cuối năm học vừa qua của trường em tuy đơn giản nhưng không kém phần long trọng.

Hôm ấy nhằm một ngày đẹp trời, không khí mát dịu. Các bạn học sinh đều ăn mặc tươm tất hơn ngày thường. Ngay giữa sân trường, một tấm phông đỏ treo cao, nổi bật lên với dòng chữ to màu trắng “Lễ tổng kết năm học”. Kế bên là một chiếc bàn dài trải thảm hoa, trên ấy, chất đầy những gói phần thưởng được bọc bằng giấy kiếng bóng lộn. Chúng em cứ đi qua đi lại ngắm nhìn mà lòng nôn nao khó tả.

Chẳng bao lâu, quan khách đến dự đã đông đủ. Họ ngồi chật cả dãy bàn phía trước. Tiếng nói chuyện, tiếng cười huyên náo.

Buổi lễ được bắt đầu bằng phút chào cờ thật trang nghiêm. Xong, thầy hiệu trưởng mới đọc diễn văn tổng kết năm học. Giọng thầy từ tốn, âm rõ điềm lại từng mặt hoạt động của nhà trường. Chúng em im lặng lắng nghe mà lòng thầm cảm phục, biết ơn công lao của thầy cô đã không quản bao khó nhọc vì chúng em. Thầy hiệu trưởng còn thân mật khích lệ những bạn học giỏi, động viên các bạn khác phải cố gắng nhiều hơn nữa. Bài diễn văn kết thúc giữa tràng pháo tay giòn giã.

Tiếp theo là bài phát biểu của khách tham dự. Nhưng xúc động nhất là bài phát biểu của bạn Thu Hương. Bạn ấy đại diện cho học sinh lớp cuối cấp lên bày tỏ những suy nghĩ, những tình cảm của mình về thầy cô, về mái trường thân yêu sắp sửa phải rời xa.

Lúc phát thưởng thật vui nhộn. Bạn nào hạng nhất được gọi lên trước. Mỗi lần như thế là một lần tiếng vỗ tay vang dậy. Các bạn nhận thưởng tuy hơi rụt rè, nhưng người nào trên gương mặt cũng lộ nét hân hoan, tràn đầy sung sướng. Mấy bạn học sinh phía dưới cứ đứng chòm lên để nhìn cho rõ hơn. Xen vào giữa là các tiết mục

văn nghệ hào hứng. Những bài hát về tuổi học trò được dịp cất lên. Đặc biệt tiết mục biểu diễn đàn organ của một em lớp Một đã làm cho ai nấy đều khen ngợi.

Cuối cùng, thầy hiệu trưởng lên tuyên bố bế mạc và cúi đầu chào tất cả mọi người.

Buổi lễ tổng kết năm học đã kết thúc. Những bàn tay vẫy giã từ nhau, những ánh mắt nhìn nhau đầy lưu luyến. Xung quanh dần vắng lặng. Đâu đây, thoảng tiếng ve kêu. Riêng em, một mình còn đếm bước giữa sân trường đầy xác phượng đỏ.